

‘Waiting Rooms’: Remco Roes aan de slag in CIAP, Hasselt

AL DOENDE NADENKEN OVER RUIMTE

Het zit er dik in dat Remco Roes aan het werk is als u CIAP in Hasselt bezoekt voor 22 februari. Daarna is het eindresultaat nog een week te zien. ‘Waiting Rooms’ is de afsluiter van zijn doctoraat, aan de afdeling interieurarchitectuur nog wel. En wat doet hij? Hij schikt, assembleert en herschikt verzamelde materialen, rommel zeg maar. Maar deze expositieformule maakt zijn kunstpraktijk opeens een pak interessanter.

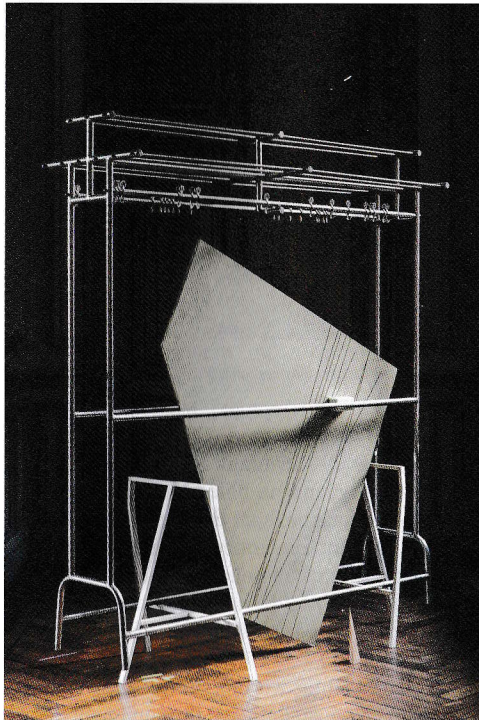
Christine VUEGEN

Een experiment, dat aansluit bij tentoonstellingen die het proces naar voren schuiven? “Experiment is niet het juiste woord, want ik werk altijd ter plekke in relatie tot de ruimte. Dat het proces wordt getoond, is bijkomstig. Het draait om de balans of de spanning tussen een fase in het proces en het eindresultaat. Er is dus altijd iets te zien. Als je mensen vraagt om naar een ruimte te komen, moet het de moeite waard zijn. Het moet betekenis hebben, zonder het hele verhaal te kennen of wat dan ook te lezen.”

Nu, er valt achtergrondinfo te rapen als de kunstenaar aanwezig is. Sinds 7 januari is ook de kleine catalogus klaar, een leporello. En op 22 februari staat het symposium ‘Ruimte maken - Leegte scheppen’ op het programma, alsook de publieke verdediging van zijn doctoraat ‘Het binnenland-schap doorkruisen’. Zes boeken over voorbije kunstprojecten verschenen eerder. Het zevende boek is de hoofdtekst. Best origineel, want het zijn dialogen. Vier fictieve personages, onder wie de kunstenaar Edgar Vimbus en de theoreticus Felix Orru, hebben het over het ruimtelijke veld, de tuin, het monument en het huis.

RUIMTE EN LEEGTE

Remco Roes (° 1981, NL, woont in Hasselt) is een gediplomeerde architect, die kunstenaar werd terwijl hij studeerde. In het begin noemde hij zich voorzichtig ‘ex-architect’. Zijn doctoraat voerde hij uit aan de faculteit Architectuur en Kunst, afdeling interieurarchitectuur van de UHasselt. Bizar, want hij is een kunstenaar en dan word je toch niet graag ‘interieurarchitect’ genoemd? “Het is een vrijere benadering, in een artistieke

Remco Roes, ‘Waiting Rooms’, installatiezicht op 23 december 2015. Foto: Kristof Vrancken

context”, lacht hij. “Ruimte en leegte zijn twee dingen die bijeenkomen in interieurarchitectuur. Je hebt de leegte tussen het lichaam en de dingen die je tegenkomt. Wat ik doe, of probeer te doen, is ruimte maken en leegte scheppen. De restruimte is even belangrijk als wat ik inbreng.” Kunstenaars zoals Joëlle Tuerlinecx werken toch

ook met de leegte? “Zij is stoerder dan ik”, antwoordt hij bewonderend. Later merkt hij op dat hij na zijn vierjarige onderzoek minder bang is van de leegte. Zijn kunst is meegegroeid met zijn doctoraat, dat is een feit.

Hoog tijd om u niet langer in het ongewisse te laten over wat er in CIAP gebeurt. De vernissage op 3 december werd aangekondigd als ‘Aanvangsleegte’. Gaan kijken naar de lege ruimte leek me niet aantrekkelijk, al is het oude provincieraadsgebouw een fraai en imposant decor. Verrassend genoeg was er toch wat te beleven. Te beginnen met de projectie van een man, een oudere video van een rugfiguur die naar de witte leegte kijkt. Voorts een hele hoop materiaal, netjes geschikt, en een torentje van aftandse monitoren met video’s van vorige projecten en straatbeelden. In de grote zaal lagen de neergehaalde lusters te branden op de lege parketvloer, een knap beeld.

BOEIEND ONDERZOEK

Bij mijn tweede bezoek prijkte de aanvangsvideo nog altijd bovenaan de trap. Dat blijft misschien zo. In de grote zaal lag een uitstalling van allerhande spullen op de vloer, zoals op de vlooi-enmarkt. Onderdelen van de treinbaan van zijn grootvader, restanten van zijn project met materiaal uit het atelier van Camiel Van Breedam, waarschuwingbordjes uit de mijn van Beringen en andere dingetjes die hij bijhield: ze liggen daar om kleine combinaties te maken voor de verlichte tafelvitrines in een smalle doorgang. Her en der stonden al opstellingen en probeersels, onder meer met een vestiairekapstok die hij ter plekke

vond. Verderop stond een oude kastbodemp op een keukenstoel verticaal tegen de muur te leunen, ook een blijver misschien. Is dat waardevol genoeg om een kunstwerk te zijn, voor de eeuwigheid? “Wat ik maak, moet een kunstwerk zijn dat de eeuwigheid kan doorstaan. Dat moet toch de ambitie zijn, al verdwijnt het altijd. Het werk is het geheel – de ruimte of de leegte. Na de tentoonstelling zijn er alleen foto’s van.”

Remco Roes is een pietje precies, want hij houdt zelfs rekening met het uitzicht door de vele ramen. Ruimte en leegte, kijken en nog eens kijken, echt kijken: zijn kunstpraktijk is niet revolutionair, en zijn werk heeft iets van ouderwetse assemblagekunst. Maar zijn onderzoek is spannend. Interessanter dan het eindresultaat? Laat ons maar afwachten wat het wordt.

Remco Roes, ‘Waiting Rooms’ tot 28 februari in CIAP, Lombardstraat 23, Hasselt. Open wo-vr van 11-18 u., za-zo van 13-17 u. Vernissage eindresultaat: 22 februari om 20u30. www.ciap.be

KORT

Nel Aerts in Zundert

Nog tot maart exposeert Nel Aerts (°1987, Wortel) in de Van GoghGalerie in Zundert de resultaten van haar verblijf als ‘artist-in-residence’ in Zundert, de zogenaamde ‘Zundert tekeningen’. In het kader van het uitwisselingsproject ‘Wrijving van gedachten’ | Antwerpen-Zundert werkte Aerts drie maanden in het gastatelier van het Van GoghHuis. Ze heeft een grote reeks tekeningen vervaardigd in het dorp waar Van Gogh opgroeide. Nel Aerts is een van vier jonge talenten die ter gelegenheid van het Nederland-Vlaanderen jaar BesteBuren beurtelings in Antwerpen en Zundert werken. Parallel aan deze residenties exposeert het Vincent van GoghHuis werken van bekende Vlaamse en Nederlandse kunstenaars: Luc Tuymans, Fred Bervoets, Emo Verkerk en Marlene Dumas. Deze tentoonstelling is te zien tot 14 februari.

www.vangoghhuis.com